

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

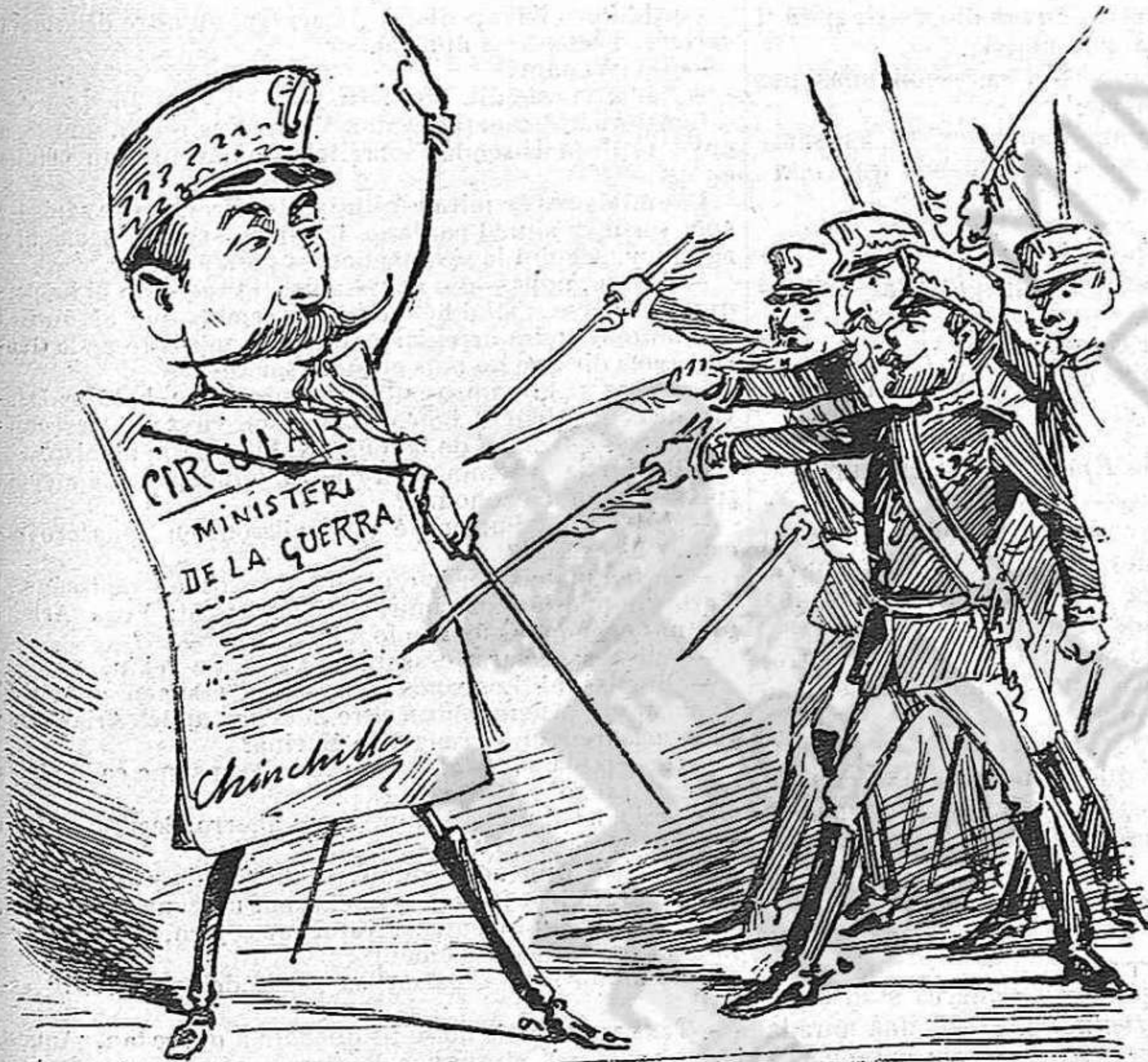
CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

QUADROS POLÍTICHS.

L' un escriu y l' altre xerra armantse allí 'l gran sarau: ¡Ay ministre de la Guerra que no 't volen deixá' en paul

Los petardos van á doll... la situació 's posa crítica... ¡Vaja que avuy la política al menos fá molt soroll!...

L' ÚLTIMA CALAVERADA.

ASSARÁN senmanas, mesos y anys, y no hi haurá medi de saber á punt fixo lo que li haurá costat á Barcelona la grandiosa comedia d' espectacle representada ab lo titol d' *Exposició universal*. Mentres hi ha hagut diners s' han anat gastant sense com va ni com costa: quan los diners s' han acabat, s' ha acudit al crèdit, y actualment, per aquietar al número d' acreedors que 's cerneixen sobre la casa gran com una espessa bandada de corbs afamats, s' emplea 'l sistema dels subterfugis: —¡Tot se pagarà!... Espérinse un quant temps... Tornin un altre dia... Ja farem un nou empréstit.

Y no es aixó lo més trist. La Exposició va terminar lo dia 8 de desembre, fa més de un mes; pero l' afany de derrotar no ha terminat encare, com si 'l vici de la prodigalitat cega y desmesurada, fos un vici incurable, per l' istil del vici de jugar y emborraxarse. Avuy rebém encare visitas de personatjes més ó menos importants, y á pretext d' obsequiarlos s' aplican novas sangrias al crèdit de las generacions futuras. Avuy se donan banquets, recepcions, concerts, funcions de gala, avuy se fan excursions y tiberis y xerinolas com en lo bon temps de la Exposició Universal. Se 'n ha anat la fibla de la bôta y 'l vi s' escola, sense que ningú 's cuydi de contenirlo... Lo qu' está succehint es un verdader desastre y no surt d' entre regidors una véu que clami contra tal desenfreno, y no s' alsa la ciutat com un sol home, cridant: —¡Prou despilfarro!...

Que la Exposició ha fet un gran bè á Barcelona, donantnos á coneixer tal com som y no tal com se 'ns creya—diuhen alguns entusiastas de aquell acte, més atents á las apariencias brillants que á las duras realitats.

Aceptémho tal com ho diuheu: no ho discutim, y per cara que 'ns costi, doném per ben empleadas las sumas que s' han invertit en celebrarla ab tota la espléndides imaginable. Rendimnos davant de un ja está fet.

Pero ara ja no 's tracta de la Exposició, sino de continuar los vicis engendrads per ella: de ser pródichs, de ser espléndits, de ser mans foradadas, com si l' administració municipal, que avants apenas podia satisfacer sas necessitats més apremiants, hagués descubert una mina d' or inagotable.

Y dihéim aixó no sols per las festas que s' están celebrant actualment y per las que 's preparan, sino també per un pensament descabellat que, segons diuhen, esta

***

bullint fa temps en la desbocada fantasia del primer marquès de Olérdola.

Diguémo de una vegada sense rodeigs ni circumloquis: l' actual alcalde de Barcelona projecta convertir un dels edificis del Parch en palau real, decorarlo y habitarlo a tot gasto y oferirlo després a la reyna regent d' Espanya.

No content ab haver alcançat un títol de noblesa haitiana, a expensas del patrimoni de la ciutat, tracta de agrahirlo a costa del mateix patrimoni.

Si aixó no es abusar de la paciència y de la bondat de Barcelona, que baixi Déu del Cel y ho digui.

Descartém, desde luego de tota discussió la personalitat de D.ª Maria Cristina, colocada per la llei fora del alcans de la nostra ploma; tan més quan sabem y sab tothom que D.ª Maria Cristina 'l dia que volgue possehir un palau a San Sebastián se 'l paga del seu peculí, que medis bastants té per ferho ab los que li proporciona la llista civil.

La personalitat de la reyna res té que veure directament ab l' acte de cómodó servilisme de D. Francisco de Paula, que no d' altra manera sinó empobrintnos y arruinantnos sab demostrar qu' es un monarquich de primera forsa.

Mes si en lloch de fixar los ulls en los esplendors del trono, y en la fanfarria de possehir Barcelona un palau real, sense utilitat ni objecte, sapigués fixarlos en l' ensanche sense urbanisar, en las clavegueras insuficients y plenas de infecció, en lo cara que va posantse la vida a Barcelona, en la carencia absoluta de comoditat, policia urbana e higiene y en tantas y tantas faltas com nos alligeixen, compendria desseguida que més que un palau real convé una bona neteja, un bon sistema de cloacas, una administració cuidadosa y honrada, honrada sobre tot, perque més que las sévas diversions y 'ls sévas banquetes y las sévas festas y las sévas reverencias cortesanas, interessa la vida y la salut del últim obrer arrebatat prematurament pel tifus, producte de tanta corrupció, quan no víctima de l' alimentació insuficient a que 'l condemnan los despilfarros de la corporació municipal.

Peró D. Francisco no véu res de aixó. Y lo més trist es que 'l grupo, gran ó petit, de regidors republicans que forman part del Ajuntament no li obran los ulls com deuria, parlant en nom de aquesta desgraciada ciutat.

Sr. Sol, y Ortega, Almirall, González, Thomás, Vallés y Rich, sempre tan silenciosos y tan complacents ab un personalje, que si en lloch de gastar lo dels altres, gastés lo seu, tal vegada 'l jutje li nombraria curador exemplar: Srs. Sol y Ortega, Mirambell, González, Thomás, Vallés y Rich, vamos a veure si 'l dia que tracti de consumarse l' última calaverada 's fan dignes de que 'ls coluquin com a figuras decorativas del Palau real en projecte, per satisfacció de la ciutat que ha sigut y no ha deixat de ser encare la primera capital republicana d' Espanya.

P. K.

LA DIPLOMACIA.

SONET.

Ays de dol, crits de rabia, bojerías,
lágrimas y renechs y canonadas,
órfanas y mullers desconsoladas
perque veuen morir sas alegrías;
un camp cubert de morts y villanías,
duas naciones potentas arruinadas,
desgracias per lo poble asseguradas
y aliment per los corps pera molts días,
lo món senser posat en commoció,
per tot miseria, fam, desolació
mostrant sa cara horrible y antipática:
la llei del fort campant per sos respectes...

Eixas iniquitats son los efectos
de una petita nota diplomática.

J. MONTERO.

ESPRÉS de haver renyit ab Fransa, Italia acaba de renyir ab Suissa no haventli sigut possible concloure ab ella un tractat de comers.

Y succeheix que la miseria 's ensenyoreja de aquell país y 'ls italians fugen de la fam, emigrant a bandadas.

Tals son los fruits de l' amistat de Italia ab Alemania.

Desde que 's tracta ab Alemania renyeix ab tothom, inclús ab sí mateixa.

De un telégrama de Madrid:

«Terminada la recepció y mentres la reyna parlava ab l' alt servey de Palacio, lo Rey cridá al general Castiello y li digué:

—¿Cuándo me darás a probar el rancho?

—Cuando V. M. quiera—respongué 'l conde de Bilbao.

La ocurrencia del Rey va fer molta gracia y per xó la traslado a la CAMPANA de *idem*, prescindint de comentar, ja que seria molt sensible que caygués un periodista republicá al rancho del rey.

Dos baixas:

A Reus ha mort D. Felip Font, alcalde president que havia sigut del Ajuntament de aquella important ciutat en los anys 1872 y 1873, prestant eminent serveys a la causa de l' ordre y de la República. Era 'l Sr. Font un notable advocat y un modelo de patricis.

A Barcelona acaba de morir D. Pere Pous y Brasés, que desde la seva juventut havia militat en las filas republicanas. Lo Sr. Pous s' havia batut contra la reacció en l' any 1856 y durant lo periodo revolucionari havia sigut individu del Ajuntament y comandant del batalló de milicia del segon districte, distingintse sempre per son desinterés y per sa conseqüencia.

La CAMPANA considera haver perdut a dos individuos de sa propia familia, puig l' un y l' altre eran dignes de l' estimació de tots los republicans.

D. Antón, mentres espera 'l sant adveniment, se dedica a fer conferencias en l' *A teneo de Madrid*.

Que ho vaja fent aixis y no hi ha perill que ningú 'l xiuli.

L' última conferencia va versar sobre D. Pere 'l Cruel de Castilla, y a pesar de tractarse de un rey, lo conferenciant, monarquich de tota la vida, va posarlo com un drap brut.

Y aixó que D. Pere 'l Cruel tenia la costum de aplicar a la moda de aquell temps los principis conservadors... de tal manera que hasta una vegada a Burgos van xiularlo.

Sembla mentida que 'l jefe dels conservadors se cebi tan cruelment ab un correligionari.

Peró ja se sab: de magestat cayguda, tots los conservadors ne fan llenya.

S' atribuhian a n' en Canalejas, ministre de Gracia y Justicia propósitos de suprimir algunas diócessis; pero 'l jove ministre ha fet desmentir la noticia.

Ja tenia jo molt que comensessin las economías per allá ahont haurian de comensar.

Aquests liberals y demócratas monárquichs son sempre lo mateix. ¡Cuidado a tocar als bisbes que *confirman!*

La *Epoca* ab motiu dels petardos:

«Aquets petardos significan la impopularitat del govern.»

La *Iberia* contestant a la *Epoca*:

«La impopularitat dels governs no s' expresa per medi de petardos.»

Nosaltres a la *Iberia*:

«Si, si, ja pots xiular si la *Epoca* no hi vol veure.»

Un barco inglés va arribar dimars a Cádiz anunciant que per las immediacions del estret de Gibraltar havia trobat a la fragata de guerra *Carmen*, ab la máquina rompuda y completament desarbolada.

¡Pobre *Carmen!*... Que la portin a la casa de socorro, a veure si l' adóban y de pas que hi portin a la nació espanyola, que bé ho necessita.

—Pero ¿cómo se comprén que aquestas cosas no 'ns passin més que nosaltres? ¿No gastém tan en marina com qualsevol altra potencia?

—Per lo mateix: gastém tan ó més que 'ls altres en sostenir barcos malalts, perque las malalties sempre solen sortir molt caras.

En una de las últimas sesiones del Congreso s' alsa per parlar en Canalejas, y D. Cristino, donantli una mirada de toro, abandona la presidencia y 'l saló de sessions.

Tot Madrid reproba l' acte de descortesía de D. Cristino, y aplaudeix al jove ministre de Gracia y Justicia.

Es providencial.

Martos, lo nen mimat de 'n Rivero, un dia va tirar-lo per portas ab una frasse terrible.

Canalejas que ha sigut fins ara 'l nen mimat d' en Martos, porta trassas de convertirse en venjador del difunt D. Nicolás Maria.

Ja ho diu lo ditxo:—«Tal farás, tal trobarás.»

CARTAS DE FORA.—Lo vicari de Cornellá, conegut per Mossén Joanet maco, aquest dia anava a pendre 'l tren, y veient qu' en lo wagó hi anavan alguns subjectes libre-pensadors del poble, va cambiar de cotxe, com si hagués tingut por que se 'l menjessin.—Lo mateix va fer pocs días després al sortir de Cornellá en companyia de la seva major-dona, grassa y fresca com un mató. Lo tren estava a punt d' arrencar: obra la portella de un cotxe en que hi havia siti més que suficient y al veure a uns quants libre-pensadors la tanca de una revolada, com si tingués por de que se li menjessin la major-dona. Y quan lo jefe de la estació va dirli que ja podia pujar que hi cabia molt bé, respongué:—«No, Déu me'n reguardi, ab aquesta gent que hi vá; primer aniria a péu.» ¡Si sabia Mossén Joanet maco lo lleig que 's torna quan fa aquestas rarezas!...

... A Artesa de Segre hi ha variás monjas y un sol capellá; pero un capellá que val per una dotzena. En lo con-

vent de las monjas van celebrarse las festas de Nadal ab concerts de cant y piano y la dels Reys ab una funció titulada «*La vida de Santa Teresa*» feta per donas exclusivament, de tal manera que una d' ellas, filla del apotecari, anava vestida d' homenot ab pantalóns, livita y sombrero de copa. Lo rector, convertit en director d' escena, anava de una part a l' altra, cuydant de la representació.

Y es tal la febra ab que va pendres 'ho que per assistirhi a temps va despatxar lo rosari ab quatre esgarrapadas, suprimint molts dels pare-nostres que diu los altres días y principalment quan hi ha ball, per fastidiar al jovent, y lo que es lo Trisagi va barrotarse 'l. Tenia frisansa y formigó per veure la comedia y sobre tot la filla del apotecari vestida d' home. ¡Y cómo va disfrutar lo día de reys lo rector de Artesa de Segre!...

ECONOMÍAS.

ENYORS, si no procuran reduhir los gastos, es impossible nivellar los presupuestos. Hi mirat, hi contat, hi donat deu mil voltas al assumpto, y m' hi convensut de que no tenim més remey que apelar a las economías.

Aixís parla don Venanci González, actual ministre d' Hisenda, als seus companys de ministeri, després d'

haverlos exposat sense compliments lo verdader estat del tresor nacional.

—¡L' única solució son las economías!—continúa don Venanci, després de una petita pausa.—¿No podrian vostés mirar, ca!ascú en lo seu departament, si troban la manera de reduhir una mica 'ls gastos?—

Los ministros se fan l'ullet, y balancejantse ab compás d' americana, entonan a coro, parodiant *La gallina ciega*:

—¡Ay, amigo Venancio,

»no nos hables así,

»que consejos tan malos

»no podemos seguir...»

—¿Per qué?—replica 'l ministre d' Hisenda extranyat.—¿Tan justos tenen calculats los seus gastos que no poden donarhi la més insignificant estisorada?

—¡Si senyor; justos, justísimos! Es imposible escatimar res.

—¡Ah! Pues llavors que s' encarregui un'altre de la mèva cartera. Presento la dimisió.

—¡Don Venanci!

—Nada; ja está dit. Dimifeixo.—

Consternació general. Si don Venanci 's retira, ¿quí se'n cuydará de la Hisenda, sobre tot no haventhi un céntim en caixa?

Los ministros se miran los uns als altres, sense sapiguer cóm sortir d' aquell pantano. Per fi en Sagasta agafa fil y agulla, y seguint la seva táctica, 's posa a surgir.

—Veyám, noys,—diu adreçantse 'l tupé.—no hi ha perque alarmarse. Estudiéuho bé; 'm sembla que ab un xich de voluntat podrà arreglarse tot. Tú, ministre de la Guerra, ¿vols dir que no pots economisar res?

—¡Si tan s' hi empenyan! Suprimirém un botó de la levita de cada soldat. A botó cada un, son vuyt mil trescentas trenta tres dotzenas de botons. ¿N' hi ha prou ab aixó?

—Bueno ja 'n tenim un. Digas tú, Capdepá... Capdepón, ¿pots fer alguna economia?

—¡Hombre!... Suprimiré dos polissóns en cada provincia... ¿'ls está bé?

—¡Si; tan mateix per lo que serveixen los tals polissóns...! Hasta 'n podrías suprimir tres. Endavant: Vega Armijo ¿quinas economías fem en lo ministeri d' Estat?

—Pensava declarar cessant al cónsul de Pekín.

—¡Bravísim! Los xinos ja no dirán res: son gent fácil d' enganyar. Aném per un altre. A veure, amich Arias, ¿qué economisarém en lo rengló de Marina?

—¿Li sembla si estalviéssim los sigrons que cada día 's tiran al rancho?

—Arri poch ó molt. Sempre es un ahorro. Seguim: ¿quina rebaixa 'ns fas tú, Canalejas?

—Jo diria que en lo ministeri de Gracia y Justicia podríam suprimir la justicia y quedarnos únicament la gracia.

—Encertat: tú hi entens. Xiquena, veyám, ¿quinas economías presentas en Foment?

—Lo millor será rebaixar las pagas dels mestres d' estudi.

—Tens rahó: aixís no se 'ls quedarà a deure tan. ¡Aquest farts ray!... Y 'l senyor Becerra, ¿cómo l' arreglém la secció d' Ultramar? ¿No pots economisar alguna cosa?

—¿Jo? ¡ja ho crech! Desde luego opino que 's podria suprimir l' arquebisbe de l' Habana.

—No n' hi ha a l' Habana d' arquebisbe; pero millor que millor: queda suprimit.—

Y girantse a don Venanci González, que assentat en un recó ha anat escoltant tota aquella conversa, lo senyor Sagasta exclama:

—¡Vaja! 'M sembla que no 't podrás queixar pas del nostre bon desitj. Tots hem economisat poch ó molt. ¿N' hi ha prou ab las rebaixas que has sentit?

—No; no n' hi ha ni per comensar. Aquí 's necessitan economías serias, grans economías, y lo que vostés han fet ni val la pena de contarho.

—¡Y donchs! ¿Cómo s' engipona aixó?

—No ho sé... es dir, calli, si. Ara m' acut una idea.

—¡Ah! ¡ja 'm semblava a mi que tú!... Vaja, vinga l' idea en qüestió.

—Ja veurá aquí lo que convé no son economías?

—Si.

—¿Podém ferlas nosaltres, pera nivellar los presupuestos?

—No.

—Pues que las fassi 'l poble, que economisi una mica més de lo que economisa avuy, y aixís podrà pagar més contribució. D' aquest modo conseguirem la anhelada nivellació, sinó rebaixant los gastos, aumentant los ingresos.

—¡Bravo, Venanci! Tens un cap com una calaixera. Senyors, queda aprobat lo pensament de don Venanci.

—¡Aprobat!

FANTÁSTICH.

GATS.

Per més que 'l janer sol dirse qu' es lo mes dels gats, aixó, dintre de la nostra Espanya, es una equivocació. Aquí 'ls gats nos mortifiquen no aquest mes tan sòls; ¡tot l' any! O sinó probas al canto: ja veuran com no es engany.

Comensant pèls fusionistas, seguint pèls conservadors y acabant pèls de la esquerra, ¿qué son tots aquets senyors? ¿Qué son? ¿Qué volen que siguin! Un regiment d' avispats, que 'ns han convertit en ratas per tractarnos com los gats.

En Cánovas que 'ns estoba, y 'ns fa tot lo mal que pot, y diu ab molta sanch freda que 'l poble 's puleix lo vot; ¿qu' es dintre de la política? ¿Un orador de combat? ¿Un monárquich reaccionari? Nó, senyors, no es més que un gat.

En Pidal, aquest tremendo que en cert temps era carlí, y un dia va penjá 'ls hàbits, posantse á veure vení: ¿creuhen vostés qu' es fanátich, ni clerical, ni atrassat? ¡Cá! Es un gat com una casa, que fica la pota al plat.

En Sagasta al cap-de-colla de la ditxosa fusió. l' home que para la taula y reparteix lo turro; ab lo tupé que tragina, y 'l seu ayre solapat, ¿quí no coneix desseguida qu' es un solemníssim gat?

Ara mirém á n' en Martos, demócrata, home de cor, que defensa 'ls seus principis y s' hi aguanta ferm y fort; desde 'l moment que predica y no fa 'l que ha predicat, y aixarpa tot lo que passa, ¿podréu duptar qu' es un gat?

Y 'l senyor Montero Ríos, l' home recte y justicié, que ha girat ja més casacas que arenas la mar no t'el! ¿Qué demostra ab los seus giros y ab la versatilitat de sas conviccions políticas? Res més sinó qu' es un gat.

Y 'l pobre Lopez Dominguez que durant tot l' any y a ve, dihent que vol fé alguna cosa, sense saber qué vol fé; pres en broma, pres en serio, vist de frente ó de costat, en lloch d' un home d' empuje, veuréu que no es més que un gat.

Y en Cassola, y en Silvela, y en Moret, y en Puigcerver, y en Gamazo, y en Romero, y en Gullón, y en Balaguer; tota aquesta faramalla de patricis desbocats qu' están sempre á la que salta, no son patricis; son gats.

Per xó desde qu' ells nos voltan aquí no hi ha un pa á la post, ni podém traginá un céntim ni tenim res al rebost; y per xó la pobra Espanya viu una pila d' anys há tan plena d' esgarrapadas... que casi no 's pot mirá.

C. GUMA.

DOS ANÉCDOTAS.

Lo títol de marqués lo porta ja tan ficat á la massa de las sanchs, li cau tan bè, hi t'è ja l' orella tan acostumada, que una anécdota rigurosament històrica, ho donará á compendre, si hi hagués algú encare que pogués posarho en dupte. Lloch de l' escena: los salóns de ca 'n Fabra la vigílas del reys.

D. Francisco que ha ballat lo priemer rigodón ab la senyora de la casa, divaga satisfet pèl saló passejant lo frach convertit en un aparador de quin-callería.

Un jove de l' ayga-lifa s' acosta á un grupo del qual ne forma part D. Salvador Samá, marqués de Mariano, y dirigitse á aquest crida:

—¡Marqués!
Lo ciudatá benemérit tomba la cara radiant de satisfacció. Se havia figurat que 'l crit de marqués anava per ell.

Y ara un' altra anécdota, històrica també. Per espay de alguns días tres oficials de un dels cossos allotjats en los quartels del carrer de Sicilia, feyan tots los esforços imaginables pera ser rebuts en lo despaig del ar-

calde, á fi de indicarli la molta molestia que 'ls causa 'l tenir que donar un gran rodeig per dirigirse á Barcelona.

Totas las tentativas de aquells oficials resultavan inútils: quan l' arcalde no estava ocupat, no era al despaig.

Per últim un d' ells—que si no t'è cap desgracia será un gran estratègich—se valgué de una estratagema per ser rebut incontinent.

Suposém que 'l tal oficial se diu Montagut á secas. Donchs bè, no li calgué més que ferse anunciar com á Baró de Montagut, é immediatament lo marqués de Olérdola, li feu franquejar l' entrada y sortí á rebre'l, allargantli la ma ab gran amabilitat y complacencia. No faltava més... ¡entre nobles!.

Los oficials sortiren del despaig aguantanse 'l riure. Y 'l Baró de Montagut deya:

—Baró ó varò lo mateix t'è. Y á fe qui si no fos varò no vestiria l' uniforme militar.

Recomaném aquest sistema als acreedors de la Exposició.

Quan vulgan ser rebuts fassinse anunciar com á barons. Y á major abundament indiquin que van acompanyats de un comte.

P. DEL O.

N Romero Robledo torna á inclinarsé á n' en Sagasta.

Coro de romeristas:
—Tenim gana: fassin una mica de puesto.

Coro de sagastins:
—¿Qué no ho veuhen que á la taula no hi cap ningú més? Allá hont han menjat tot aquest temps, menjin en lo successiu.

Y 'l partit romerista haurá de resignarse á viure d' ensumar.

Capitul dels mestres d' estudi.
A la provincia de Málaga ha mort de fam la professora de una escola pública de noyas.

A Madrid mateix, centro y estómach de la monarquia, un pobre mestre d' estudi, per menjar, ha hagut de demanar que 'l coloquessin en las brigadas d' escombriaires del Ajuntament.

Vels'hi aquí un mestre que dona una lliadó eloqüent á tots los espanyols: Lo país no arribará á salvarse fins lo dia que tots agafém la escombra.

En una elecció de diputats celebrada últimament á Huelva, lo candidat Sr. Santa Ana ha derrotat al candidat Santa Maria.

Que 'm perdoni en Sagasta; pero fer eleccions aixis, es posar divisions fins en lo seno de la Sagrada Familia.

A Madrid per sortir á fer tabola 'l dia de reys, es necessari pendre un permis que costa cinch pessetas.

Desenganyinse, aixó dels reys es una cosa que sempre costa diners.

Hi ha cosas que fan riure, y una d' ellas es lo determini de colocar la clau ab que va tancar l' Exposició en l' arxiu municipal, al costat de la clau de una de las portas de Nápoli, gloriosament conquistada per nostres antepassats.

Aquells catalans del sigle xv, sense necessitat de fer exposicions, s' exposavan una mica més que 'ls regidors de avuy dia.

El Barcelonés dedica á las dos claus un article encomiástich, que conté un dato curios.

La ciutat de Barcelona contribuí á la conquista de Nápoli, ab un donatiu de 50 mil florins (uns 20,000 duros).

Llavors ab 20,000 duros se conquistava una ciutat com la de Nápoli, y avuy la mateixa suma apenas basta per pagar los gastos de un tiberi.

De manera, que, per pintar dignament los temps del marqués de Olérdola, en l' arxiu municipal, junt á la clau de Nápoli no hauria de posars'hi la de la Exposició, sinó un' altra.

La clau del rebost de ca 'n Martin.

En la regata celebrada dimars en presencia de la infanta D.ª Eularia va guanyar un dels premis lo Skiff titulat No t' arronsis.

Aixis m' agrada l' ayga-lifa: no arronsarse may, y menos davant de las infantas.

Madrid está en ple periodo de petardos. A cada pas ¡plum! y ¡catatrinch! Una explosió y una gran trenca-dissa de vidres.

—La política está dormida—deyan los homes públichs y repetían los periódichs.

—Aixó ray—van respondre 'ls petardistas: ja 's des-pertará.

Y en efecte: l' últim petardo, que ha sigut tremendo, va explotar dintre mateix del Palacio real, en un replá de la escala de las Damas.

Las autoritats fins ara no han descubert res, ni es facil que descubreixin al autor de aquestas hassanyas.

Fins al dia que 'n peti un al mateix clatell de 'n Sagasta.

Aixó si, de precaucions ara se 'n prenen molts. En tots los edificis públichs hi ha guardia de policia, y l' home més tranquil, per fret que fassi, no pot anar embossat, sense exposarse a que 'l escorcollin.

A un pobre infelis, sumament poruch, un polissón li diu ab mals modos:

—Desembócese usted.

Més mort que viu s' abaixa l' embos, sent una gran fluixetat de ventre y li escapa un sonido parti-cular seguit de una gran bravada.

Lo polissón ab una má al nas y l' altra sobre l' espatlla del infelis:

—¡A la prevensión por petardista!

Hi ha qui suposa que 'ls petardistas son jugadors qu' están despitats perquè no 'ls deixan exercir la seva industria.

¿Jugadors que van á disparar los seus petardos en l' escala de las damas de Palacio?

Nó, impossible. Lo joch de damas sempre ha sigut licit.

Un explicava la poca fortuna de la policia en no descubrir als autors dels petardos, de la següent manera:

—«No es estrany que 'ls de la policia no averigüin res: desde que 'l govern los hi ha tret las ganguetas de la higiene, están que no hi veuhen de cap ull.»

Los regidors están tristos, desconsolats, frenétichs. Passan dias y més dias: D. Francisco ja es marqués; pero la gran remesa de creus qu' estava anunciada, no acaba de arribar.

Avuy á ca la Ciutat está tothom afligit com si hi hagués una invasió de malalties de pit.

Boulangier pretén degollar la República francesa, presentantse candidat per Paris. Conta ab l' apoyo de tots los reaccionaris, de tots los clericals, de tots los legitimistas, de tots los bonapartistas, y de aquells que ab las sevas exageracions y las sevas intemperancias son lo perill principal de las Repúblicas.

Peró conta principalment—y es trist tenir que contes-sarho—ab la divisió que regna dintre del gran partit republicá.

Nosaltres esperém que 'l poble francés donará un neu exemple de patriotisme y de aquella inteligencia práctica, ab la qual sab sortejar tan admirablement las crisis més pavorosas.

Dintre de pochos dias tindrà lloch l' elecció. Dintre de pochos dias sabréu si Paris se fa digne de anomenarse capital de Fransa y cervell del món civilisat.

La diputació provincial, al obsequiar á la infanta ab un banquet, va cridar á la premsa diaria, dihent:

—A la taula no hi ha siti més que per cinch periodistas: per lo tan, vostés mateixos servéixinse designar á cinch companys que hi assisteixin.

Y 'ls periódichs diaris van rifarse.

¿No es un espectacle ben singular que la premsa diaria de Barcelona haja de passar la quinta, per anar á tastar l' exquisit ranxo de un banquet de gala?

Un dels periódichs á qui la sort va designar per asis-tir al ápat, sigué *El Diario de Cataluña*.

Y naturalment, per no faltar als seus principis, va declararse prófugo, passant á sustituirlo *El Barcelonés*.

De manera que l' órgano de D. Francisco deu un dinar al órgano de 'n Necedal.

En lo menú del dinar de la Diputació provincial hi figura 'l següent plat:

«Escalopes de foie gras á l' Infante.» Traduhit literalment: «Escalopos de fetje gras de la infanta.»

¡Jesús, Maria Joseph!.

Lo Brusi publicava una carta de Vilafranca que comensa aixis:

«El año que acabó anteayer será de triste recordación para nuestro Panadés: deja invadidos sus viñedos per la filoxera, encalmadas por completo las transacciones de sus vinos, etc., etc.»

Es dir: miserias y llágrimas.

Afortunadament pèl Panadés totas las desventuras que pujan caure sobre aquella comarca, están suficientment compensadas ab la creació del títol de Marqués de Olérdola.

En una classe de párvuls:

—Vamos á veure, Pepito, ¿quín animal es 'l que 'ns proporciona 'l pernil.

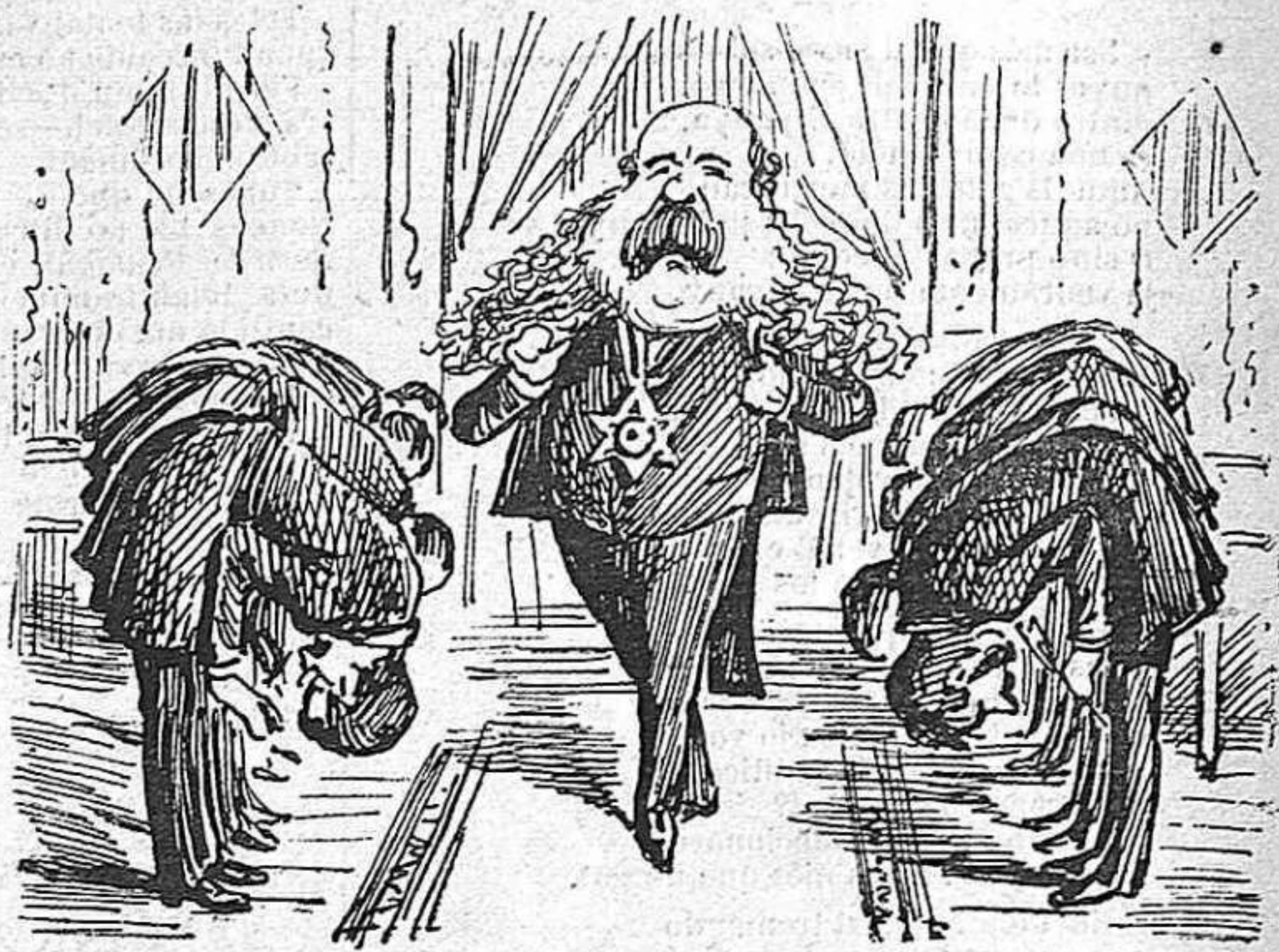
En Pepito, després de un moment de reflexió:

—L cansalader.

MISERIAS Y GRANDESAS.

Pèls carrers de Barcelona, quan cauhen quatre gotas.

A la Casa gran, quan plouhen creus y tituls.

Última hora dels mestres d' estudi.

Pero al últim s' ha determinat pagarlos ab entregas del sistema Succí...

Al Vaticà creuhen qu' es penable, catolicament parlant, la cremació dels cadàvers.

Sempre ho havia cregut que no 'ls agradaria que 's cremessin las personas mortas. Com que si a la seva mà estés, las cremarian de viu en viu.

Lo qual resulta més inquisitorial y divertit.

¿Son jugadors verdaderament los que a Madrit s' entretenen disparant petardos?

Induatablement.

Hasta hi ha qui 'ls senyala ab lo dit, suposant que havian portat casi sempre la banca en la taula del joch de la política, ab la particularitat que avants guanyavan sempre, mentres que ara—consequència de una mala jugada—ja fa més de tres anys que perden.

Y 'ls pobres están que treuhen petardos pèls caixals.

Ab motiu de la Exposició universal, á un mèu conegut li va caure una plepa á sobre en forma de foraster.

Y passavan dias y ell no parlava d' entornarse'n al poble.

Per últim lo mèu amich adopta l' heroica resolució de interpelarlo:

—Escolta, li diu ¿no consideras qu' estás fent molta falta á la teva dona y als teus fills?

Lo foraster:

—Home, sí, tens molta rahò: mira, avuy mateix los poso una carta, dihentlos que vinguin á reunir-se ab mi.

Parla una senyora del seu viatjet d' istiu, y un seu amich li pregunta:

—¿Y donchs aquest any hont anirà?

—Igual que l' any passat: á la Espluga de Francolí.

—S' hi deu fastidiar molt á l' Espluga...

—Cá, no ho cregui, figuris que 'm cambio 'l vestit cinch vegadas cada dia.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- 1. XARADA.—Ca-pi-tá.
2. ANAGRAMA.—Llargà-Gralla.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Nit de nuvis.—Curade moro.
4. ROMBO.—

RAM
RAMON
TAMARIT
MORAT
NIT

- 5. GEROGLÍFICH.—A mar revolt, ganancia de pescadors.

Han endevinat totes las solucions los ciutadans Pep Miquel y A. M. N.; n' han endevinadas 4 M. Parets, Maginet Petit y Un Estanquer; 3, Pau Trompa y Mariàngela; 2, Quatre burots, y 1 no més J. Usón.

XARADA.

Primera repetida es igual que tersa—doblada: dos, l' eguda regalada: lo que á mí m' agrada més es veure una tot parada. Sembla, lector, que més clar no t' ho puch pas explicar.

TRENCA-CLOSCAS. (NOVA INVENCIO.)

En certa població de Catalunya hi vaig trobar reunits:

G. J. L.

un poll, un gall, un gat, un gos y una rata.—¿Quina població es aquesta?

SACH DE MAL PROFIT: LOGOGRIFO NUMERICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Nom de dona.
3 3 2 5 4 7 8.—Fruyta
5 4 3 2 7 6.—Ofici.
5 8 7 6 3.—Nom d' home.
5 6 3 4. Fruyta.
4 3 2.—Líquid.
3 8.—Nota musical.
6.—Vocal. UN TORTOSÍ.

GEROGLÍFICH.

ALS
XIX
1888-1889
LA
VA

TRES ESTUDIANTS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans J. P. de Picocha, J. Usón, Angel de la Guarda, R. Peus, A. Novas, Quatre burots, Un Ciutadà ilustre, Xarranqueta, S. Font, Camilo Kleks, T. del Boiet, J. Biscams, Enrich del Carril, Tirsolblan, Ex-Estudiant murri, L. E., Doctor Pinós, J. Serra y Lavi, A. Francesch, Joseph Serra y Anton dels Ossos.—Lo que 'ns envlan no fa per casa.

Ciutadans Maginet Petit, Bruno Durán, Ramón Castellá, Jo y Tú, Saldoni de Valcarca, J. T. Anguila, Pepet Galindo, J. Dalmay, Un Pelón y Pau.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envlan.

Ciutadà Lluís Salvador: Lo sonet está bé; l' altra poesia no fla.—Ros-Toll: ¿Per qué no fa imprimirho en fulla apart y no ho reparteix en la població? LA CAMPANA ho recomanaria, y 's lograria l' efecte sense haver de ocupar un llarch espay.—S. del Palau: La poesia va bé.—A. Rampujo: Es molt fluixa.—Bernat Xinxola: Idem. Idem.—Martí Peydro: Idem. Idem.—J. M. Bernis: No tenen novetat ni xispa.—M. Rafols: Lo mateix li dihem respecte a la poesia que 'ns remet.—Un Barceloní (Madit) Lo que 'ns indica no ho hem rebut.—J. F. (Capsanes): No podem parlarne.—Xexa: Es molt fluixet.—J. Siaramsa: Aprofitarem un epigrama y res més: de la xarada 's ven massa la solució.—E. Sala: No fla prou bé: respecte al dibuix ho preguntarem al administrador qu' ell lo debía rebre.—Catòlich: A dreta lley no 'n poden tenir més que una.—Xavier Alemany: Li reterem las gracias. Y no extranyi que no li fem observacions: las pocas que 'ns sugereix la lectura dels seus notables articles las hi fariam de paraula si tinguessem lo gust de conèixe'l.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.